

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci žalobkyně **Mgr. Ing. S██████ H██████** nar. ████████ bytem ██████████ zastoupené Mgr. Tomášem Greplem, advokátem se sídlem AK Olomouc, Horní nám. 365/7 proti žalovanému **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16, o zaplacení **přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích dle zák. č. 82/98 Sb.**,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 400.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky ve výši odpovídají roční výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení zvýšené o 7 procentních bodů z titulu nezákonného rozhodnutí od 21. 11. 2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 800.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21. 11. 2011 do zaplacení z titulu nezákonného rozhodnutí.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 70.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky ve výši odpovídají roční výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení zvýšené o 7 procentních bodů, z titulu nesprávného úředního postupu od 21. 11. 2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 80.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21. 11. 2011 do zaplacení z titulu nesprávného úředního postupu.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 101.265,- Kč k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Grepla, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu z titulu nepřiměřené délky řízení vedeného proti její osobě u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE]. Uváděla, že v tomto řízení vystupovala jako obviněná, řízení trvalo více jak pět let a skončilo jejím pravomocným zproštěním v plném rozsahu. V žalobě a v jejích doplněních následně podrobně popsala průběh namítaného řízení, stupně soudní soustavy, které v dané věci rozhodovaly, s tím, že uváděla, že dvakrát došlo k nabytí právní moci odsuzujících rozsudků odvolacího soudu proti žalobkyni jako odsouzené, a tedy dvakrát byl nezákonně žalobkyni uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem a dvakrát nezákonně žalobkyně vykonávala trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie. Výkon advokacie pak v minulosti i současné době představoval jediné její povolání a zaměstnání a zdroj příjmů. Uváděla zásahy do svých osobnostních stránek, a to v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení, když uváděla, že státní orgány v trestní věci porušily bezdůvodným a nezákonným vedením trestního stíhání po nepřiměřeně dlouhou dobu její základní práva a svobody, následně rekapitulovala fáze trestního řízení, rozhodování soudu v dané věci a především průtahy v řízení, které byly mimo jiné způsobeny taktéž zcela zbytečným rozhodováním druhého dovolacího řízení, když Krajský soud v Ostravě ve věci nově rozhodl totožným rozsudkem po příslušném prvním dovolání a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, který Nejvyšší soud ČR předtím s podrobným odůvodněním zrušil. Krajský soud v Ostravě tedy nerespektoval závazný právní názor soudu Nejvyššího a z tohoto důvodu bylo opětovně ve věci rozhodováno po nově podaném dovolání. Pokud jde o délku řízení, především dobu od 28. 4. 2009 do 22. 11. 2010, kdy krajský soud nově rozhodoval již v souladu s dovolacími rozhodnutími, uvažovala jako jednoznačný průtah v řízení, namítala však celkovou délku řízení, kterou spatřovala nepřiměřenou. Před uložením trestu žalobkyně působila jako advokátka a konkursní správkyň, s ohledem na uložení trestu zákazu výkonu advokacie byla tedy poškozená, a to zasáhlo do její osobnostní sféry, když taktéž uváděla narušení důvěry mezi advokátem a klienty. Byla taktéž vyškrtuta ze seznamu správců konkursní podstaty a připravena o možnost vykonat zkoušku insolvenčního správce. Uváděla taktéž, že tyto skutečnosti měly důsledky v její výdělkové sféře, vzniklá újma měla být zesílena tím, že vykonání, resp. zrušení trestu nebylo v přiměřených lhůtách promítnuto do rejstříku trestů, a dále uváděla zásahy do osobního, rodinného a profesního života z důsledku vedení daného řízení a taktéž dopady do jejího zdravotního stavu. Uváděla poškození dobrého jména, které se objevilo ztrátou klientů, problémy v mezilidských vztazích, narušení vztahů v rodině, vzájemné důvěry. Trestní stíhání potom mělo dopad i do rozvodového řízení žalobkyně. Žádostí u žalované uplatnila žalobkyně 19. 5. 2011 nároky na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí a nepřiměřené délky řízení, když původně žádala zaplacení částky celkově 1.500.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky.

Žalovaná učinila nespornou skutečností uplatnění nároku žalobkyně u žalované 19. 5. 2011 z titulu namítaného nezákonného trestního stíhání a nesprávného úředního postupu v řízení

vedeném u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE]. Následně 6. 10. 2011 žalobkyně douplatnila i nárok na náhradu škody. Po projednání nároku žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyni přísluší za nezákonně vedené trestní řízení zadostiučinění ve výši 50.000 Kč, když tuto částku následně zdůvodnila především opakovanými rozhodnutími na čtyřech stupních soudní soustavy, složitostí věci, částečným podílem žalobkyně na řízení, význam řízení potom hodnotila jako pro žalobkyni vyšší. Žalovaná při posuzování dané žádosti neshledala odpovědností titul spočívající v nepřiměřené délce řízení, naopak tuto délku hodnotila přiměřenou, z tohoto titulu potom na nárok nebylo hrazeno ničeho.

Předmětem tohoto řízení zůstal nárok na zaplacení částky 1.350.000 Kč, když po výzvě, na kterou žalobkyně řádně reagovala ze strany soudu dle ust. § 118a odst. 1 o.s.ř. rozdělila svůj nárok na částku 150.000 Kč žádaný z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným zahájením a vedením trestního stíhání do účinnosti novely č. 160/2006 Sb., tedy do 26. 4. 2006, co do zbytku požadovaných nároků potom nárok žádala z titulu nepřiměřené délky nezákonného trestního stíhání po tomto datu. Nárok žádaný před účinností novely zák. č. 160/2006 Sb. soud vyloučil k samostatnému řízení. K projednání v tomto řízení tedy zůstal nárok ohledně zaplacení částky 1.350.000 Kč s příslušenstvím žádaný z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným vedením trestního stíhání v částce 1.200.000 Kč a z titulu nesprávného úředního postupu ve výši 150.000 Kč.

Zdejší soud rozsudkem č. j. 19C 304/2011-212 ze dne 21. 5. 2013 ve věci rozhodoval tak, že žalobkyni z titulu nezákonného trestního stíhání přisoudil částku 300.000 Kč s příslušenstvím, co do zbytku nároku ve výši 900.000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítal, a dále přiznal žalobkyni zadostiučinění za nesprávný úřední postup v částce 49.000 Kč s příslušenstvím a co do zbytku částky ve výši 101.000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítal a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Proti rozsudku bylo podáno včasné odvolání oběma účastníky, když následně rozsudkem rozhodoval Městský soud v Praze č. j. 70Co 459/2013-259 ze dne 28. 11. 2013, kterým bylo rozhodnuto o změně rozhodnutí soudu prvního stupně, dospěl k závěru o důvodnosti částky 100.000 Kč s příslušenstvím žádané z titulu nezákonného trestního stíhání žalobkyně, z titulu nesprávného úředního postupu potom žalobkyni nově přiznal částku 56.000 Kč. Rozhodl dále o náhradě nákladů řízení. Proti předmětnému rozsudku bylo podáno dovolání ze strany žalobkyně, toto bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR č. j. 30Cdo 2209/2014-271 ze dne 28. 7. 2015 odmítnuto. Žalobkyně dále podala ve věci ústavní stížnost, o které rozhodoval Ústavní soud nálezem č. j. IV. ÚS 3183/15 ze dne 27. 9. 2016, kterým rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Městského soudu v Praze i rozsudek soudu prvního stupně z 21. 5. 2013 zrušil a vyslovil, že bylo jimi porušeno právo na zachování lidské důstojnosti na osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména zakotvené v článku 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i právo domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu zakotvené v článku 36 odst. 3 tohoto ústavního zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí potom zavázal soud prvního stupně, aby opětovně ve věci rozhodl, vzal v potaz všechna specifika daného namítaného trestního řízení, porušení práv, ke kterým došlo v příčinné souvislosti s vedením tohoto trestního řízení, které blíže rozvedl, dostatečně zohlednil uvedené zásahy, které stěžovatelce vedením trestního řízení vznikly, a to z obou odpovědnostních titulů a svá rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Mezi účastníky bylo v průběhu řízení učiněno nesporným uplatnění nároku žalobkyně na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného trestního stíhání a přiměřené délky trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] ze dne 19. 5. 2011 a dále přiznání zadostiučinění ze strany žalovaného ve výši 50.000 Kč stanoviskem z 13. 12.

2011. Žalovaný potom nespotoval odpovědnostní titul nezákonné rozhodnutí vydané v řízení vedeném u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDACTED] dle zák. č. 82/98 Sb.

Mezi účastníky zůstalo sporným splnění předpokladů dle zák. č. 98/98 Sb. pro další finanční plnění žádané z titulu nezákonného rozhodnutí v namítaném řízení a dále kumulativní splnění všech předpokladů dle zák. č. 82/98 Sb. rozhodných pro splnění podmínky nesprávného úředního postupu a finančního zadostiučinění, které žalobkyně z tohoto titulu žádala.

V novém rozhodnutí zdejšího soudu soud vyšel již z provedeného dokazování podstatným obsahem spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDACTED] ze kterého má za prokázány následující skutečnosti: dne 25. 2. 2005 bylo vydáno Policií ČR, Okresním ředitelstvím služby kriminální policie a vyšetřování, usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Dne 4. 3. 2005 usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně bylo rozhodnuto o zrušení usnesení shora uvedeného jakožto nezákonného podle § 174 odst. 2, písm. e) trestního řádu. Dne 14. 3. 2005 bylo vydáno opětovné usnesení o zahájení trestního stíhání, mimo jiné taktéž i žalobkyně, Policií ČR pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Usnesením z 15. 4. 2005 Okresní státní zastupitelství v Novém Jičíně rozhodlo o stížnosti žadatelky proti usnesení policejního orgánu shora uvedeném o zahájení trestního stíhání tak, že tato byla zamítnuta, neboť je nedůvodná. Po provedených výsleších došlo 11. 1. 2006 k ukončení vyšetřování a předložení vyšetřovacího spisu s návrhem na podání obžaloby Policií ČR, Okresního ředitelství služby kriminální policie a vyšetřování, Okresnímu státnímu zastupitelství v Novém Jičíně. Dne 19. 1. 2006 Okresní státní zastupitelství v Novém Jičíně podalo obžalobu na žalobkyni a dále další 2 obviněné k Okresnímu soudu v Novém Jičíně. Tato ji vinila ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Dne 14. 6. 2006 podala žalobkyně návrh na vyloučení soudce z vykonávání úkonů trestního řízení vůči JUDr. Janě Veselé, Okresní soud v Novém Jičíně usnesením z 16. 6. 2006 rozhodl o tom, že JUDr. Jana Veselá je vyloučena z úkonů trestního řízení v předmětné věci, když soudkyně se sama vyloučila z projednávání a rozhodnutí věci. Proti tomuto rozhodnutí byla podána stížnost státním zástupcem, ve věci rozhodoval v neveřejném zasedání Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací, který nově rozhodl tak, že soudkyně není vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení. Ve věci byla konána hlavní líčení dne 21. 9. 2006, v rámci něhož byli vyslechnuti 4 svědci, dále dne 27. 9. 2006, v rámci něhož byli vyslechnuti další 2 svědci a dále dne 18. 10. 2006, v rámci něhož došlo k vyslechnutí znalce a taktéž dalších svědků. V rámci hlavního líčení konaného tohoto dne byla dále vznesena námitka podjatosti JUDr. Jany Veselé, soudkyně, o které bylo rozhodováno usnesením z 18. 10. 2006 v tom smyslu, že soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodnutí předmětné věci. Proti tomuto usnesení byla podána ze strany žalobkyně stížnost z 6. 11. 2006, o které bylo rozhodováno v neveřejném zasedání Krajským soudem v Ostravě dne 14. 11. 2006, který rozhodl o zamítnutí stížnosti. V rámci konaného hlavního líčení 21. 11. 2006 bylo rozhodnuto ve věci rozsudkem, když mimo jiné žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu 3 let. Proti rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě ze strany žalobkyně odvolání, a to dne 4. 12. 2006, a další námitka podjatosti soudkyně. Věc byla předkládána předkládací zprávou 13. 12. 2006 Krajskému soudu v Ostravě a dále byl soudu doručen návrh žalobkyně 8.1. 2007 ohledně odnětí o přikázání věci podle § 25 trestního řádu adresovaný Nejvyššímu soudu ČR s žádostí o

přikázání věci Městskému soudu v Praze. Nejvyšší soud ČR rozhodl ohledně návrhu na odnětí věci usnesením ze dne 23. 3. 2007, kterým návrh zamítl. Dne 3. 7. 2007 podala žalobkyně doplnění odvolání proti rozsudku, 24. 7. 2007 se u Krajského soudu v Ostravě konalo veřejné zasedání, dne 15. 8. 2007 potom další veřejné zasedání, dne 20. 8. 2007 Krajský soud v Ostravě následně zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let a dále ji uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 roků. Žalobkyně podala k trestnímu soudu v Novém Jičíně dne 14. 12. 2007 dovolání do rozsudku, předkládací zprávou byl spis předkládán Nejvyššímu soudu ČR dne 4. 2. 2008 k rozhodnutí o podaném dovolání, když Nejvyšší soud ČR rozhodl usnesením sp.zn. [REDAKCE] ze dne 11. 11. 2008 v tom smyslu, že k dovolání obviněné Mgr. Ing. S. [REDAKCE] H. [REDAKCE] rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2007 zrušil v celém rozsahu a taktéž zrušil další rozhodnutí obsahově navazující a přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl Krajský soud v Ostravě. Krajský soud v Ostravě rozhodoval ve veřejném zasedání 28. 4. 2009, když rozsudek původní k podnětu podaného odvolání obžalované zrušil v celém rozsahu a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na dobu zkušební 2 let a dále ji uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu 2 roků. Usnesením Okresního soudu v Novém Jičíně z 4. 6. 2009 dále bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni započítává ve smyslu § 49 odst. 3 trestního zákona do doby výkonu trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu advokacie uložené rozhodnutím Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 11. 2006 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2009 v trvání 2 let doba od 20. 8. 2007 do 11. 11. 2008, po kterou bylo odsouzené před právní moci rozhodnutí, jímž byl trest zákazu činnosti uložen, odňato podle zvláštních předpisů oprávnění k výkonu advokacie. O tuto délku potom byl trest zákazu činnosti zkrácen tak, že končil 6. 2. 2010. Ve věci byla podána ústavní stížnost žalobkyni, o této bylo rozhodnuto usnesením Ústavního soudu sp.zn. [REDAKCE] dne 16.6. 2009, kterým byla ústavní stížnost odmítnuta. Dne 23. 6. 2009 žadatelka podala žádost o opuštění od zbytku výkonu trestu zákazu činnosti, dne 5. 8. 2009 potom podala proti rozsudku Krajského soudu dovolání. O dovolání rozhodoval Nejvyšší soud ČR 27. 7. 2010, když usnesením rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 28. 4. 2009 zrušil v celém rozsahu, taktéž zrušil všechna rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující a přikázal, aby Krajský soud v Ostravě nově věc projednal a rozhodl. Ve věci bylo rozhodováno nově Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 11. 2010, kterým zprostil žalobkyni obžaloby. Dne 13. 7. 2010 je ve spise evidována žádost žalobkyně o vyslovení, že se odsouzená osvědčila. Žalobkyně v ní uváděla, že ačkoli trest zákazu činnosti uplynul 6. 2. 2010, trest zákazu činnosti vykonala celý, když žádosti o prominutí zbytku trestu zákazu činnosti nebylo vyhověno, avšak z výpisu z evidence rejstříku trestů žalobkyně zjistila, že 9. 7. 2010 stále nebylo vysloveno, že se osvědčila, žádala proto o vydání rozhodnutí. Soud má dále za prokázáno z e-mailové komunikace mezi rejstříkem trestů a konkrétním oddělením Obvodního soudu Nový Jičín, konkrétně pracovníci T. [REDAKCE] K. [REDAKCE] že až dnem 21. 3. 2011 došlo k výmazu odsouzení, když pověřená pracovnice vedením odboru evidence rejstříku trestů ČR se omlouvala za pozdní odpověď a potvrzovala smazání odsouzení. Z podstatného obsahu znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem Kvita, Pawlita & Partneři, s.r.o. ze dne 5. 11. 2012 č. 55/2012 má soud za prokázáno, že žalobkyně si nechala zpracovat znalecký posudek k určení výše majetkové újmy, která měla vzniknout následkem zákazu výkonu činnosti advokáta, když pokud jde o majetkovou újmu, která měla být způsobena žalobkyni následkem zákazu výkonu činnosti advokáta za období od 21. 8. 2007 do 7. 2. 2010 byla tato stanovena na částku 1.075.000,00 Kč a pokud

jde o období od 21. 8. 2007 do 22. 11. 2010, tato újma byla vyčíslena celkově na částku 1.398.000,00 Kč. Žalobkyně dále soudu doložila k důkazu výpis z evidence rejstříku trestů z 9. 7. 2010 a ze 17. 2. 2011, kterým dokládala, že nedošlo k výmazu trestu zákazu činnosti a podmíněného odsouzení žalobkyně, které již byly dne 6. 2. 2010 vykonány. Soud má dále za prokázáno z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, že žalobkyně byla vyškrtuta ze seznamu správců konkursní podstaty vedeného Krajským soudem v Ostravě, když rozhodnutí je ze 16. 10. 2007, a dále z poukazu na vyšetření žalobkyně z 18. 5. 2011 má soud za prokázáno, že jmenovaná byla práce neschopná od 18. 11. 2007 do 1. 6. 2008, dále od 18. 6. 2008 do 28. 7. 2008 a dále od 23. 10. 2008 do 1. 12. 2008 a dále v období 18. 4. 2009 do 1. 6. 2009 z důvodu vlivu stresu z trestního řízení a následně i rozsudku u jmenované nově vznikla hypertenze, když stress. terapie byla zahájena po standardních vyšetřeních. Lékařka dále uvádí, že ke konci roku 2009 došlo k postupnému zlepšování a stabilizace snižování medikace a v současnosti se již jmenovaná neléčí. Lékařské vyšetření bylo vydáno MUDr. Ludmilou Kohoutovou.

Ze svědecké výpovědi M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tato je dcerou žalobkyně, uváděla okolnosti trestního stíhání a následně trestního řízení vedeného vůči její matce, když toto bylo zahájeno v době, kdy dosud rodina byla úplná a s rodinou bydlel i otec. Svědkyně uváděla, že otec se následně odstěhoval od rodiny v roce, někdy v roce 2005, svědkyně dále uváděla okolnosti odsuzujícího rozsudku na jaře roku 2007, kdy žalobkyně byla odsouzena k trestu zákazu činnosti na 2 – 3 roky a dále tam bylo podmíněné odsouzení. Svědkyně uváděla, že ze dne na den musela její matka přestat pracovat a předat své klienty, obvolávala a zajišťovala zastoupení klientů a následně bylo podáno odvolání a i dovolání. Sháněla tenkrát práci a tuto nemohla sehnat právě z důvodu záznamu v rejstříku trestů. Svědkyně dále uváděla, že v té době se otec rodiny vyjadřoval negativně k odsouzení matky, odsouzení na matku mělo vliv takový, že následně měla zdravotní problémy, vysoký tlak, problémy se srdcem a začala brát pravidelně léky. Svědkyně dále uváděla, že ví o rozhodnutí Nejvyššího soudu, který rozhodnutí předchozí zrušil, ale následně po opětovném odsouzení Krajským soudem v Ostravě vše opětovně žalobkyně nesla negativně. Toto rozhodnutí potom nebylo očekáváno. V té době matka zaměstnání neměla, pobývala doma. Pokud jde o vnímání širší rodiny daného trestního řízení, svědkyně uváděla, že všichni známí se to doslechli, dědeček potom se vyjadřoval o matce, že je kriminálník a přestal se s ní následně stýkat. Této situace a trestního řízení vedeného proti matce využil taktéž otec v rámci rozvodového řízení, když uváděl, že pokud jde o svěření výchovy dětí do péče jednoho z rodičů, nepůjde svědkyně bydlet ke kriminálníkovi. Svědkyně dále uváděla, že pokud jde o finance, peníze měli nějaké našetřeny, ale přestali jezdit na dovolenou, nakupovalo se i méně. Dále se svědkyně vyjadřovala, pokud jde o první rozhodnutí Nejvyššího soudu ke skutečnostem ohledně shánění práce matkou, tedy žalobkyní, když potvrdila skutečnost, že se matka snažila znovu začít pracovat, předpokládalo se, že krajský soud následně rozhodne podle názoru Nejvyššího soudu, ovšem toto se nestalo, krajský soud následně matku opětovně odsoudil, a proto musela rušit nájmy a musela opět klientelu, kterou si začala znova budovat, rozdělit. Pokud jde o psychickou stránku matky, tuto svědkyně hodnotila tak, že byla smutná, apatická, negativní, taktéž uvažovala o přestěhování se z [REDAKCE] do nějakého velkého města, kde by byla anonymní.

Ze svědeckého výsledku J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] syna žalobkyně, má soud za prokázáno, že tento v roce 2005 odjel po maturitě do Prahy, v té době se řešil i rozvod jeho rodičů a i tento faktor, tedy odsouzení matky, se projevilo v rozvodovém řízení. Otec měl používat argument, že matka je kriminálník. Svědek dále zmiňoval léto roku 2007, kdy došlo k prvnímu odsouzení matky, když toto ji psychicky velmi sebralo, byla to beznaděj a znamenalo to ztrátu

zaměstnání a následně zdravotní problémy matky. Pokud jde o finanční situaci rodiny, k té se svědek nemohl vyjádřit, neboť v té době studoval na vysoké škole v Praze, dostával peníze od obou rodičů, avšak v roce 2007 - 2009 se postupně finanční prostředky snižovaly a toto byl i jeden z důvodů proč nakonec svědek nedokončil vysokou školu a musel si najít práci. Dále svědek uváděl zdravotní problémy matky, když po nějakou dobu brala [REDAKCE] měla vyšší krevní tlak. Pokud jde o příbuzenstvo, svědek uvedl, že otec matky, tedy dědeček svědka, postupně přestal matku navštěvovat, otec rodiny šířil informace o matčině odsouzení a tento argument byl používán proti ní. S ohledem na záznam v rejstříku trestů potom matka, ačkoli zaměstnání hledala, ničeho nenašla. Po prvním zrušení Nejvyšším soudem ČR následně svědek uváděl, že matka opětovně počala stavět advokátní kancelář, ovšem následně po opětovném odsouzení musela vše zrušit, vypovědět nájmy a klientelu rozpustit.

Ze svědecké výpovědi K [REDAKCE] C [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobkyni od roku 2004, resp. 2005, když spolu chtěli zahájit podnikání a založili společně společnost s ručením omezeným. Následně však žalobkyně byla odsouzena, šlo o velmi špatné období, společné aktivity byly následně omezeny, uváděl, že v té době nejvíce situace dolehla na celou rodinu, rodiče přestali žalobkyni navštěvovat, taktéž řešila, co má říkat lidem v rámci svých pracovních aktivit a jak má vše vysvětlit. Následně byla rušena kancelář v [REDAKCE] a v [REDAKCE] když svědek uváděl, že v rušení kanceláře ji pomáhal, taktéž uváděl finanční problémy, když asi do půl roku po jejím odsouzení poskytl žalobkyni finanční půjčku ve výši 400 tis. Kč. Další fází potom svědek označil jako fází období od roku 2008, kdy bylo zrušeno odsouzení, kdy se vše začalo budovat znovu, ovšem firma již tenkrát přišla o klienty, neboť ti se dozvěděli o odsouzení žalobkyně a neměli k ní důvěru, tedy klienti se hledali špatně, po druhém odsouzení žalobkyně se potom svědek s žalobkyní jako partneři úplně rozešli, neboť již neměli ničo provozovat. Uváděl, že tenkrát šlo o úplnou krizi. Pokud jde o druhé odsouzení, svědek uváděl, že rodinné zázemí měla žalobkyně v té době úplně rozložené, rodiče se k ní otočili zády a trpěla depresemi. Manžel ji v té době vyhrožoval, že je kriminálník. Žalobkyně se svědkem dále řešila rozpad její advokátní praxe, kdo bude klienty přebírat, měla i sebevražedné úmysly, které svědkovi sdělovala, když telefonáty probíhaly dvakrát až třikrát za měsíc a následně po druhém odsouzení tyto byly ještě častější. Svědek dále uvedl, že žalobkyně se snažila prosadit jako firemní právnička, najít si někde zaměstnání, avšak všude chtěli bezúhonnost a tedy nebyla úspěšná. Pokud jde o léky, svědek uváděl, že ví, že brala [REDAKCE] na uklidnění, stěžovala si neustále na pocit nespravedlnosti. Taktéž potvrdil, že v období od prvního zprošťujícího rozsudku se v mezíchase snažila žalobkyně obnovit svou advokátní praxi, avšak důvěryhodnost klientů byla velmi snížena a našli si v mezíchase jiného advokáta. Tato nová advokátní kancelář měla být zřízena ve Zlíně, kde měla žalobkyně nějaké klienty, s nimiž spolupráce skončila ještě před odsouzením, ale spolupráce byla velmi omezena, klienti o spolupráci již neměli zájem a tuto kancelář taktéž následně bylo nutno zrušit. Žalobkyně potom dle výpovědi svědka zamýšlela opustit region a případně odejít na Ostravsko či Frýdeckomístecko.

Z účastnické výpovědi S [REDAKCE] H [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tato uváděla okolnosti sepsu kupní smlouvy pro manžele S [REDAKCE] v průběhu let 2000 - 2001 o převodu domu, uváděla, že smlouvu uzavírala o víkend, neboť pracovala na směny o víkend, tenkrát v kanceláři měla i vlastní dceru. Následně došlo k rozvodu manželství manželů S [REDAKCE] a jako argument bylo řečeno, že pan S [REDAKCE] nutil paní S [REDAKCE] k převodu domu. Pan S [REDAKCE] následně požádal žalobkyni o pomoc v rámci svědecké výpovědi, jak probíhalo uzavření dané kupní smlouvy, následně bylo podáno trestní oznámení pro vydírání paní S [REDAKCE] na pana S [REDAKCE]. Žalobkyně vypovídala v daném řízení jako svědek, uváděla postup při uzavírání smlouvy, když o žádném násilí zde nevěděla, ani o žádném jiném

nátlaku. Následně byla obviněna pro krivou výpověď, když vypovídala jako korunní svědek, kterému bylo následně uvěřeno. Pan S. byl následně v tomto trestním řízení odsouzen a ona se zpočátku hájila sama, nakonec byla zastoupena advokátem, ale vše skončilo jejím odsouzením. Dále uváděla, že vždy chtěla vykonávat profesi právníka, advokacii, která ji bavila a dodnes ji baví, vše se snažila dělat vždy správně a poctivě v rámci zákona, důsledky jejího odsouzení potom byly nedozírné, když musela rušit kancelář, vše vysvětlovat klientům a tyto potom převést na nového právníka JUDr. Skalku z Prostějova. Uváděla, že dále do prvního zproštění její osoby byla většina kauz již uzavřena a klienty potom již dále nedostala. Uváděla otevření kanceláře ve Zlíně po prvním zproštění, když se snažila dostat z dosahu Krajského soudu v Ostravě, ovšem po druhém odsouzení již i tito klienti odešli, neboť pozbyla i jejich důvěru. K rodinným vazbám se žalobkyně vyjadřovala v tom ohledu, že za ní přestal jezdit otec, který se bál sousedů, nikdy se nesmířil s jejím odsouzením, ze stejných důvodů se s ní přestal stýkat i její bratr a pokud jde o jejího manžela, celou situaci potom otočil proti její osobě v rámci rozvodového řízení, když se snažil dostat dceru do své péče s ohledem na to, že na ni má žalobkyně špatný vliv. Pokud jde o přátele, žalobkyně uváděla, že jich tolik neměla s ohledem na velké pracovní vytížení, ale i ty které měla a navštěvovali se, výrazně její odsouzení zasáhlo. K finanční stránce se žalobkyně vyjadřovala v tom ohledu, že měla pár dohod o provedení práce s firmami, se kterými dříve spolupracovala, ale šlo spíše o jednorázové dohody, měla dále nějaké úspory a peníze z vypořádání společného jmění manželů a dále odškodnění od pojišťovny 500 Kč na den, následně si peníze půjčila od pana G. Synovi dále nemohla posílat více peněz, pokud jde o jeho studia na vysoké škole a taktéž uváděla, že i její špatná finanční situace byl jeden z důvodů, proč syn nedostudoval. Pokud jde o sestru manžela, tato byla potom jedinou, která se snažila žalobkyni pomoci, snažila se ji zajistit místo právníka na [redacted] ale s ohledem na její záznam v rejstříku trestů a nevymazání tohoto záznamu, neměla šanci uspět. Po zrušujícím odsouzení se snažila žalobkyně otevřít kancelář ve Zlíně, jak již dříve uváděla, a dále zahájila i obhajoby ex offio, ale s ohledem na skutečnost, že ihned v dubnu 2009 vše skončilo dalším odsouzením, již nebylo možno praxi obnovit. Uváděla dále, že v rámci svého trestního stíhání žádala o prominutí zbytku trestu zákazu činnosti, avšak neúspěšně, nakonec celý zákaz činnosti vykonala. V únoru roku 2010 následně počala pracovat z domova, neboť již neměla peníze na další pronájem advokátní kanceláře a postupně jak peníze nabývala, tak začala vše znovu vybavovat. Uváděla však, že do současné doby se nedostala na úroveň, kterou měla před svým prvním odsouzením, pokud jde o klientelu. Žalobkyně se dále vyjadřovala k průtahům v rámci trestního řízení, když uváděla, že celé trestní řízení bylo provázáno především velkou nejistotou, nemožností vykonávat jinou práci, vztahy se potom projevovaly i v rodině a ve vztahu k dětem. Výmaz z rejstříku trestů potom se podařilo žalobkyni získat až po více jak jednom roce, i když advokátní komora vydala osvědčení ohledně výkonu advokacie, v jiných činnostech, např. činnosti insolventního správce, se již žalobkyně nemohla realizovat s ohledem na záznam v rejstříku trestů. Pokud jde o zdravotní problémy, žalobkyně uváděla problémy se soustředěním, projevy neurozy, na které brala [redacted] a dále vyšší krevní tlak a hypertenzi. Uváděla dále, že se snažila si vyřídit živnostenský list na fotografování, když na tento obor má vzdělání, ale spíše to byl koníček pro známé, který nebyl příliš výnosný.

Soud dále provedl dokazování podstatným přehledem spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [redacted], ze kterého má za prokázáno, že v daném trestním řízení byla podána dne 8. 12. 2003 obžaloba na V. S. pro spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d), e) trestního zákona, když na základě popsaných jednání ohledně fyzické a psychické likvidace L. S. následně byla uzavřena kupní smlouva na prodej domu v advokátní kanceláři Mgr. Ing. S. H. V tomto trestním řízení vystupovala současná žalobkyně jako svědkyně. Rozsudkem Okresního soudu

v Novém Jičíně byl následně obžalovaný V. S. odsouzen za trestný čin, který mu byl kladen obžalobou za vinu k trestu odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením do věznice s ostrahou. K podanému odvolání rozhodoval Krajský soud v Ostravě, který rozsudkem ze dne 12. 10. 2004 původní rozsudek zrušil, pokud jde o výrok o trestu a nově byl odsouzen obžalovaný k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou, v ostatních výrocích zůstal rozsudek okresního soudu nezměněn. Následně usnesením ze 14. 12. 2006 byl přerázen odsouzený do věznice s dozorem. Usnesením z 5. 4. 2007 následně došlo k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalobci.

Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 3 zákona č. 82/98 Sb. stát odpovídá za škodu, kterou způsobili: a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávných celků.

Podle § 5 zákona č. 82/98 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 8 zákona č. 82/98 Sb. odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Podle § 10 zákona č. 82/98 Sb. odst. 1 právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno ze stejných důvodů, pro které soud v hlavním líčení rozhodne zprošťujícím rozsudkem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/98 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a zákona č. 82/98 Sb. odst. 1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Dle článku 10 Listiny základních práv a svobod odst. 1 každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle odst. 2 každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle odst. 3 každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle článku 26 Listiny základních práv a svobod, odst. 1, každý má právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost.

Podle článku 31 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu zdraví.

Podle článku 36 Listiny základních práv a svobod odst. 1 každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle odst. 3 každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem.

V novém rozhodnutí se soud prvního stupně soustředil opětovně na zjištění existence předpokladů žádaných zák. č. 82/98 Sb. pro náhradu nemajetkové újmy žádané z titulu nezákonného rozhodnutí a i z titulu nesprávného úředního postupu, nově vzal v potaz odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu ČR v Nálezu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 vydaného v dané věci, který blíže naznačil rozsah poškození a zásahu do osobnostních práv žalobkyně zaručených jí Listinou základních práv a svobod, a po opětovném posouzení všech důkazů, které byly v řízení provedeny, ať šlo o důkazy listinné, tak důkazy výpověďmi svědeckými a účastnickou výpověď žalobkyně nově nároky pokud jde o jejich důvodnost a výši posoudil.

Shodně, jak bylo konstatováno již v předchozím rozhodnutí, soud shledal existenci odpovědnostních titulů, pokud jde o první z nároků žádaný z titulu **nezákonného rozhodnutí** v řízení vedeném před Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] ze kterého žalobkyně žádala přiměřené zadostiučinění, shledal naplnění zákonných předpokladů pro vznik nároku, tedy existenci odpovědnostního titulu, příčinné souvislosti a vznik nemajetkové újmy, která byla žalobkyní tvrzena. Soud opětovně konstatuje, že již dříve učinil rozhodnutí ohledně rozdělení nároku původně žádaného ve výši 1.500.000 Kč na dva nároky tak, jak žalobkyně tyto vymezila, pokud jde o nárok žádaný do účinnosti předmětné novely zák. č. 160/2006 Sb. (o tomto nároku je rozhodováno v samostatném vyloučeném řízení a není předmětem tohoto řízení a jde o nárok ve výši 150.000 Kč), předmětem tohoto řízení proto zůstal nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí za období od účinnosti této novely žádaný ve výši 1.350.000 Kč se zákonným příslušenstvím žádaným od 21. 11. 2011 do zaplacení (po uplynutí šesti měsíců od uplatnění žádosti žalobkyně u žalované). Jak bylo již konstatováno v části o dokazování a v rámci nesporných skutečností, žalovaná na tento nárok v rámci předběžného uplatnění hradila částku 50.000 Kč, kterou shledala dostačující, ani po následných rozhodnutích soudu zdejšího, odvolacího, dovolacího a ústavního svůj nárok nepřehodnotila a žádnou další finanční částku z tohoto titulu dobrovolně žalované neuhradila. Z titulu nezákonného rozhodnutí potom žalobkyně žádala, pokud jde o předmětnou dobu po účinnosti novely částku 1.200.000 Kč, 150.000 Kč potom vymezila jako nárok požadovaný z titulu nesprávného úředního postupu tedy z délky řízení. Soud uvádí, že opětovně vyplacený nárok ze strany žalované (50.000,- Kč) posoudil jako nárok vyplacený na dřívější plnění, tedy na nárok nejdříve splatný, který spadá do

účinností novely č. 160/2006 Sb., kterým byl novelizován zák. č. 82/98 Sb., do případného finančního zadostiučinění, které soud následně přiznával, tento nárok proto nezapočítával.

Pokud jde tedy o nárok žádaný z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 1.200.000 Kč, soud jej posuzoval v kontextu s provedeným dokazováním, žalobkyni v rámci ústního jednání konaného dne 17. 1. 2017 vyzval k doplnění skutkových tvrzení a důkazů dle ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. prokazující výši požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, a to především s ohledem na nutnost zvážení přiměřenosti žádaného zadostiučinění, které by mělo odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiměřeného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Vyzval tedy žalobkyni, aby v rámci žaloby provedla srovnání zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklých v důsledku porušení stejných práv a není-li jich, pak i porušením jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků, a to především k posouzení výše předmětného nároku, který žalobkyně žádala, to vše za situace, kdy již opětovně soud nežádal vyličení konkrétních zásahů do osobnostní sféry žalobkyně, neboť tyto zásahy s ohledem na již provedené dokazování a hodnocení těchto zásahů Ústavním soudem má za prokázané. K jednotlivým tvrzením potom žádal taktéž doložení důkazů ze strany žalobkyně. Na toto podání žalobkyně reagovala nejprve žádostí o prodloužení lhůty, které bylo soudem vyhověno, a následně podáním doručným soudu dne 16. 3. 2017, ve kterém zástupce žalobkyně uvedl, že se žalobkyni přes veškeré úsilí nepodařilo nalézt rozhodnutí o nemajetkové újmě ani v obdobném případě, tedy má za to, že takové rozhodnutí v současné době neexistuje, uváděl specifické rysy daného řízení, pro které nelze provést relevantní srovnání, a to především nikoliv jednorázové, nýbrž opakované odsouzení žalobkyně při nerespektování právního názoru vyššího soudu a dále na zcela specifický charakter povolání žalobkyně (advokátka) se zásadně zvýšeným významem dosahů trestního řízení do dobré pověsti žalobkyně. Žádal proto, aby soud postupoval podle zásad spravedlnosti, a pokud jde o meze přiměřenosti, poukazoval na rozhodnutí Ústavního soudu ČR v dané věci. K důvodnosti shora uvedené výzvy soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1747/2014, resp. 30Cdo 2813/2011, uvádí však, že i za situace, že žalobkyně neuvedla žádná konkrétní rozhodnutí a neuvedla srovnávací případy, je na zdejším soudu, aby sám ve věci rozhodl podle zásad spravedlnosti a případně poukázal sám ze své rozhodovací praxe a rozhodovací činnosti vyšších soudů na obdobná rozhodnutí, se kterými případně lze případ žalobkyně a požadovaný žalobní nárok porovnat.

K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání, ale ani finanční zadostiučinění žalovanou uhrazené v částce 50.000 Kč, již se žalobkyni od žalované dostalo v rámci předběžného projednání nároku, se soudu s přihlédnutím ke všem vyloženým okolnostem trestního stíhání nejví dostatečnou satisfakcí. V této souvislosti je namíste připomenout, že *„forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat“* (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevedla ve věci žalobkyně nejde. Vycházejí z citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR soud uvádí, že rozhodující, pokud jde o náhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí, je jednak povaha trestní věci, ze které soud vycházel, v daném případě obvinění žalobkyně z trestného činu krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, když v době vydání usnesení o zahájení trestního

stíhání byla žalobkyně ohrožena trestní sazbou v trvání šesti měsíců až tří let, nebo peněžitým trestem, dále délka trestního řízení, která však v tomto případě byla posuzována pouze podpůrně, pokud jde o dobu, po kterou mělo trestní řízení vliv na zásahy do osobnostní sféry žalobkyně, tedy po dobu pěti let a osmi měsíců, neboť tento odpovědnostní titul byl uplatněn samostatně a je pak na soudu, aby případně vzal v potaz nezdojování daných nároků pro zadostiučinění, dále soud posuzoval následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, které byly prokázány především svědeckými výpověďmi, účastnickou výpovědí samotné žalobkyně a podrobně hodnoceny především soudem ústavním v jeho rozhodnutí, pokud jde o porušení jednotlivých práv žalobkyně zaručených jí Listinou základních práv a svobod a Ústavou, dále okolností vzniku újmy, které u žalobkyně došlo a případné vzetí v potaz obdobného odškodnění v obdobných věcech.

Jak soud již naznačil shora, pokud jde o povahu trestní věci, v dané věci šlo o trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, pro který byla žalobkyně před Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] stíhána, a to ode dne 25. 2. 2005, kdy bylo vydáno předmětné usnesení Policií České republiky, Okresním ředitelstvím služby kriminální policie a vyšetřování pro tyto trestné činy, 4. 3. 2005 došlo ke zrušení tohoto rozhodnutí ze strany státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně, avšak 14. 3. 2005 bylo vydáno opětovné usnesení o zahájení trestního stíhání, a to mimo jiné taktéž pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Pokud jde o další běh trestního řízení proti žalobkyni, jak soud konstatoval v části o dokazování, 19. 1. 2006 byla podána obžaloba na žalobkyni a další dva obviněné k Okresnímu soudu v Novém Jičíně, následovala hlavní líčení, výslech svědků, soud znalec, a vydání odsuzujícího rozsudku 21. 11. 2006 ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsouzení žalobkyně k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a šesti měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu trvání tří let a taktéž uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu tří let. K podanému odvolání bylo rozhodováno 20. 8. 2007 Krajským soudem v Ostravě, který zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let a uložil jí trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu dvou let. Po podaném dovolání k Nejvyššímu soudu ČR tento rozhodl 11. 11. 2008 tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil v celém rozsahu, taktéž zrušil další rozhodnutí obsahově na něj navazující a přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovuprojednal a rozhodl Krajský soud v Ostravě, který následně rozhodoval 28. 4. 2009, když k podnětu podaného odvolání obžalované zrušil v celém rozsahu rozsudek původní a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu dvou let a dále ji uložil zákaz trestu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu dvou let. Následně bylo rozhodováno o zápočtu Okresním soudem v Novém Jičíně výkonu trestu zákazu činnosti, který byl již žalobkyní vykonáván. K podané ústavní stížnosti potom rozhodoval Ústavní soud, ústavní stížnost byla rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. [REDAKCE] ze dne 16. 6. 2009 odmítnuta, proti rozsudku krajského soudu podala dovolání a o tomto rozhodoval opětovně Nejvyšší soud ČR 27. 7. 2010, který usnesením rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 28. 4. 2009 zrušil v celém rozsahu a také zrušil všechna rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující a přikázal opětovně, aby Krajský soud v Ostravě ve věci jednal a rozhodl. Až po tomto druhém dovolacím řízení bylo nově rozhodováno Krajským soudem v Ostravě 22. 11. 2010 o zproštění žalobkyně obžaloby v plném rozsahu. 13. 7. 2010 potom žalobkyně žádala o vyslovení, že se osvědčila, trest zákazu činnosti vykonala celý 6. 2. 2010, když žádosti o prominutí zbytku trestu zákazu činnosti nebylo vyhověno. K výmazu odsouzení došlo až dne 21. 3. 2011 z rejstříku trestů. Z provedeného dokazování tedy vyplývá, že žalobkyně byla dvakrát pravomocně

odsouzena v situaci, kdy podruhé legitimně mohla očekávat zproštění viny na základě kasačního usnesení Nejvyššího soudu ČR a obnovu případně své advokátní praxe, ale nepředvídatelně bylo vydáno druhé odsuzující rozhodnutí odvolacího soudu, který nerespektoval závazný právní názor soudu nejvyššího. Pokud jde o hodnocení okolností a konkrétních skutečností, za nichž došlo k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání samotné žalobkyně, tyto byly tvrženy jednak účastnickou výpovědí žalobkyně, ve která popsala, z jakého důvodu se dostala do situace, že proti ní bylo trestní stíhání zahájeno, taktéž soud potom provedl dokazování předmětnými přílohovými spisy, a to spisem Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDAKCE] ve kterém soud zmapoval průběh daného řízení zahájeného proti V. [REDAKCE] S. [REDAKCE] ze spáchání trestného činu vydírání, a které vyvolalo v podstatě následné trestní stíhání samotné žalobkyně, jak vyplývá z jejích skutkových tvrzení obsažených v účastnické výpovědi. Soud vzal potom v potaz, jak již naznačil shora, kritérium i délky trestního řízení, tedy pěti let a osmi měsíců. Zásahy do osobnostních sfér žalobkyně trvaly, je zřejmé, že především v úvodní fázi zahájení trestního řízení až do vydání konečného rozhodnutí ve věci, pokud jde o první dovolací řízení, žalobkyně pociťovala zásahy velmi intenzivně, stupňovaly se jak zdravotní problémy, tak problémy rodinné v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání žalobkyně a odsouzení žalobkyně v první fázi řízení mělo velmi negativní vliv do právě těchto osobnostních sfér. Tuto skutečnost potom potvrdili i rodinní příslušníci, a to dcera M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a [REDAKCE] H. [REDAKCE] tedy syn žalobkyně. Lze pak přisvědčit žalobkyni, že kdyby Krajský soud v Ostravě respektoval rozhodnutí soudu dovolacího vydané 11. 11. 2008 a Krajským soudem v Ostravě bylo 28. 4. 2009 vydáno rozhodnutí respektující tento závazný právní názor, tedy žalobkyně již tohoto dne byla zproštěna, nedošlo by k opětovnému obnovení nejistoty ohledně výsledku trestního řízení a opětovnému obnovení zásahů do osobnostní sféry žalobkyně, jak tomu bylo po další fázi řízení až do 22. 11. 2010, kdy krajský soud nově rozhodl v souladu již s právním názorem soudu dovolacího po opětovném dovolacím řízení, které opětovně bylo ze strany žadatelky vyvoláno. Pokud jde o následky způsobené trestním řízením, i tyto byly dosvědčeny především svědeckými výpověďmi vyslychaných svědků a účastnickou výpovědí samotné žalobkyně. Jak bylo již konstatováno soudem zdejším i soudy vyšších stupňů, v projednávané věci bylo zasaženo a porušeno právo na zachování lidské důstojnosti a na osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména zakotvené v článku 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo domáhat se svých práv u nezávisle nestranného soudu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu zakotvené v článku 36 odst. 3 tohoto ústavního zákona (i dle výroku Nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 ze dne 27. 9. 2016). Je zřejmé, že stěžovatelka byla poškozena opakovaným nezákonným postupem státu, při nerespektování závazného právního názoru vysloveného v prvním kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, byla opakovaně odsouzena a odsuzující rozhodnutí byla posléze zrušena. Musela rozpustit opakovaně svoji advokátní praxi s ohledem na skutečnost, že jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu advokacie, když toto povolání bylo jediným v minulosti a v současné době taktéž je jediným, kterým se žalobkyně zabývá. Nad rámec shora uvedeného je nutno uvést, že toto zaměstnání si žádá čistý trestní rejstřík, kterým do doby vedení předmětného trestního řízení žalobkyně disponovala. Je pak zřejmé, že vedení trestního řízení zasáhlo i do negativního vnímání její osoby okolím, což se projevilo mimo jiné i v narušených rodinných vztazích a taktéž využití okolností vedení trestního řízení a jeho výsledku v rámci rozvodového řízení žalobkyně s jejím manželem. Ten tuto skutečnost použil i v rámci argumentace ohledně svěřených dětí do péče. Odsuzující rozsudky potom vedly ke zhoršení zdravotního i psychického stavu stěžovatelky, která ve své účastnické výpovědi uvedla zdravotní problémy se soustředěním, projevy neurózy a užívání léků na vyšší krevní tlak, hypertenzi a [REDAKCE]. Žalobkyně i svědci potom soudem dotvrdili skutečnosti ohledně nového získávání klientely a snahy žalobkyně opět se zařadit do profesního života advokátky, když po dalším odsouzení, které bylo zcela neočekávané Krajským soudem v Ostravě, byla žalobkyně uvedena do stavu nejistoty opětovně, šlo o

naprostou beznadějí, pokud jde o další životní směřování a byla nucena opětovně budovanou kariéru přerušit. Trest zákazu činnosti jí uložený potom žalobkyně vykonala v plné výši, soud potom taktéž při hodnocení intenzity zásahů a případné výše finančního zadostiučinění vzal v potaz skutečnost, že jeho vykonání nebylo včas promítnuto do rejstříku trestů. Soud tedy uvádí, že dospěl k závěru i o existenci zásahu do finanční sféry žalobkyně, která se ocitla ze dne na den bez pravidelných příjmů, musela předat klientelu jiným advokátům, rozpustit advokátní kancelář, následně začala budovat opětovně svou klientelu po prvním zrušujícím rozsudku Nejvyšším soudem ČR, i když to s ohledem na region, ve kterém se pohybovala, bylo obtížné. Po druhém odsuzujícím rozsudku však byla opětovně nucena kancelář rozpustit a o klienty opětovně přišla. Soud potom vzal v potaz nepochybně právě důsledky v profesním životě žalobkyně, když tyto znamenaly pozbytí důvěry klientů v její osobu, což se promítlo i do jejího zdravotního stavu a toto bylo doloženo i zprávou lékařskou o jejím zdravotním stavu právě ohledně zdravotních problémů, které byly již uvedeny shora. I pokud jde o vliv již zmiňovaného rozvodového řízení, žalobkyně byla nucena čelit tlaku ze strany svého manžela ohledně svěřeni dcery do jeho péče, který ji nazýval kriminálkem a nesouhlasil se svěřením do péče žalobkyně, taktéž svědek G. následně vypověděl o sebevražedných sklonech žalobkyně, které se u ní projevily po odsouzeních a taktéž o špatné finanční situaci, neboť tato se na něj obrátila s žádostí o půjčku, která byla následně svědkem ve výši 400.000 Kč poskytnuta.

Soud uvádí, že je velmi obtížné srovnání jakýchkoli obdobných případů s případem žalobkyně, neboť každý případ trestního řízení je individuální, v podrobnostech se liší, probíhá po většinou po jinou délku, rozhodováno je na různých typech stupňů soudní soustavy a každého jednotlivce subjektivně odlišně zasáhne v jednotlivých osobnostních sférách jeho života v případě jeho nezákonného trestního stíhání. V daném případě soud uvádí, že vzal v potaz všechna shora uvedená kritéria citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011, vzal v potaz náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. 1. ÚS 554/04, když každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba nahlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti a tím spíše, jedná-li se o obvinění tzv. liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008 sp. zn. II. ÚS 590/08). Soud uvádí, že částka 50.000 Kč, kterou však započítával na nárok předchozí, tedy do současného posuzování případu jí nezohlednil, i tak sama o sobě nemůže nikterak postihnout řádné a úplné odčinění, tedy reparaci negativních prožitků, jichž se žalobkyni v rámci trestního stíhání dostalo, bylo tedy na soudu, aby alespoň zmírnil frustraci trestním stíháním vytrpěných prožitků. V konkrétní výši částky, kterou následně soud přiznával, a to ve výši 400.000 Kč, soud zohlednil jednak povahu trestní věci, kdy žalobkyně byla ohrožena trestem odnětí svobody, jak bylo již konstatováno v trvání šesti měsíců až tři let nebo trestem peněžitým, s ohledem však na její čistý trestní rejstřík bylo zřejmé, a to i z ukládaných trestů následně v rámci nezákonných rozhodnutí, že trest byl ukládán ve formě podmíněného trestu odnětí svobody v zhruba třetině až polovině trestní sazby. Zásadnějším potom bylo především uložení trestu zákazu činnosti na dobu až dvou let, pokud jde o výkon advokacie, kterou soud již shora zmiňoval a která byla zásadní, pokud jde o zásah do práv žalobkyně, když tento trest zákazu činnosti celý vykonala. V této shora uvedené části potom je zohledněno i dvojí odsouzení žalobkyně a jednotlivé podrobně rozvedené dopady do jejích osobnostních sfér, když soud uvádí, že dané řízení nebylo nikterak medializováno, žalobkyně nebyla stíhaná vazebně, a pokud jde o zásahy do sféry zdravotní, případně profesní, i když soud je nikterak nebagatelizuje, naopak o jejich intenzitě podrobně v dokazování a právním hodnocení věci se již zmiňoval, je nutné přihlídnout k tomu, že trestní řízení, pokud jde o dopady do těchto sfér, se nepromítlo

zásadním nezvratným způsobem do dalšího směřování žalobkyně pokud jde o její profesní život a v současné době žalobkyně advokacii i nadále vykonává, i přes dvojí negativní zkušenost shora uvedenou se k výkonu této profese vrátila a podařilo se jí praxi znovu tzv. „rozjet“. Lze tedy dospět k závěru, že i přes takto dlouhé řízení a výkon trestu zákazu výkonu advokacie, se od své profese neodvrátila, byla schopná i po letech svou advokátní praxi obnovit, a i přes skutečnost, když uváděla, že v současné době již tolik klientů jako dříve nemá, byla schopna opětovně klienty nalézt a v této profesi se i v současné době realizuje. Stejně tak pokud jde o zdravotní stránku, lze dospět k závěru, že vedení trestního stíhání našťastí nemělo devastující účinky na zdraví žalobkyně, která nikterak neuvedla žádná doplňující nová skutková tvrzení o jakýchkoli zásadních nezvratných či dlouhodobých zásazích do její zdravotní stránky, které by vyžadovaly dlouhodobé léčení, užívání pravidelně léků či návštěvy lékaře. Pokud jde o zásahy do rodinného života, jak soud již uvedl shora, především rozvodové řízení bylo řízením, které bylo částečně vyvoláno s ohledem na vedení trestního řízení proti žalobkyni a argumenty ohledně jejího trestního stíhání manžel využil jako argument proti její osobě při žádosti o svěřeni dcery do péče. Je však zřejmé, že i z výpovědi svědků- dětí žalobkyně, vyplynulo, že tito se od matky nikterak neodvrátili, vztahy nejsou zpřetrhány, i když se vyjadřovaly k celému vedení trestního stíhání a taktéž řízení rozvodovému a tyto okolnosti podrobně ve svých svědeckých výpovědích popsaly. Žalobkyně potom sama uváděla, že měla s ohledem na výkon svého zaměstnání a náročnou profesi méně přátel, uváděla především přetrhání vztahů se svým otcem, jiné další zásadnější zásahy, pokud jde o osobní život, však nad rámec pouhých skutkových tvrzení neprokázala.

Pokud jde o výši plnění, která byla pro žalobkyni zásadní, zdejší soud uvádí, že se domnívá, že jestliže ve sporech o ochranu osobnosti jsou přiznávány statistické částky z důvodů, že noviny o veřejně známé osobě napsaly lež a tím ji poškodily, není pak důvodné, aby se statistického odškodnění nedostalo osobě, která se veřejně známou sice nestala, když dané řízení nebylo nikterak mediálně známé, avšak která proti své vůli musela po dobu více jak pěti let čelit nezákonnému trestnímu stíhání s hrozbou odnětí svobody až na tři roky nepodmínčně. Soud na druhou stranu v konkrétní věci potom shledal, že pro vyšší odškodnění, než žalobkyni přiznával, tedy ve výši 400.000 Kč, již důvod není, a i přes nutnost nezbytné individualizace rozhodnutí a nevhodnosti rozhodování podle předem daných tabulek a algoritmu výpočtu, jak uváděl Ústavní soud ČR, bylo na zdejším soudu, aby respektoval judikaturu Nejvyššího soudu ČR a okolnosti výše zadostiučinění srovnal s případy jiných finančních zadostiučinění, které se účastníkům nezákonných trestních stíhání dostávají, a které ze své praxe může uvést. Pokud jde o srovnání obdobných případů, soud poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 12C 163/2013 ze dne 21. 10. 2014, které bylo následně podrobeno podanému odvolání, o kterém rozhodoval Městský soud v Praze č. j. 12Co 130/2015-206 ze dne 22. 11. 2016, ze kterého má soud za prokázáno, že v dané trestní věci šlo o přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu žádanou z titulu nezákonného vedení trestního stíhání žalobkyně pro stejný trestný čin, tedy jako v případě projednávaném, pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, v dané trestní věci následně soudem odvolacím bylo rozhodnuto v konečném rozhodnutí tak, že byla žalobkyni přiznána částka 300.000 Kč za nemajetkovou újmu žádanou z tohoto titulu, řízení trvalo po jeden rok a jeden měsíc, tedy po dobu kratší, než-li je tomu u žalobkyně, avšak podléhalo značné medializaci samotného případu a žalobkyně v tomto projednávaném případě byla jednak osočována v místě svého bydliště, bylo jí poničeno motorové vozidlo, stíhání se projevilo na špatném psychickém stavu žalobkyně, v trestním řízení byla zpracovávána řada znaleckých posudků, žalobkyně byla v důsledku medializace následně taktéž připravena o možnost zpracovávání znaleckých posudků, jakožto znalec, tedy došlo taktéž k nezanedbatelnému vlivu trestního řízení na profesní postavení žalobkyně, narušení rodinných vazeb, poškození jména dobré pověsti a zhoršení rodinných vztahů, včetně značné mediální publicity daného trestního řízení. Soud proto vycházel především z tohoto případu, který je, pokud jde o srovnatelnost zásahů a projednávanou trestnou činnost do určité míry případem obdobným, a s ohledem na

v tomto případě projednávané opakované negativní rozhodnutí v podobě nezákonného rozhodnutí a delší časové vymezení zásahů do osobnostní sféry žalobkyně proto částku v tomto konkrétním případě navýšil o dalších 100.000 Kč nad částku, která byla ve srovnávaném případě přiznávána. Pro určité srovnání soud dále uvádí rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 31C 389/2014-130 ze dne 18. 11. 2015, ve kterém bylo přiznáno zadostiučinění celkově ve výši 270.000 Kč, v daném případě byl žalobce obviněn z pohlavního zneužití osoby mladší 15 let, řízení trvalo po dobu jednoho roku, vedlo k zásadním zásahům do jeho profesního postavení, neboť tento byl v postavení podplukovníka letectva, zatčen na svém pracovišti před očima svých kolegů, manželka i v jeho případě využila zahájení trestního řízení v následném řízení o úpravě poměrů k nezletilým synům žalobce. Žalobce i v tomto případě byl postaven mimo službu, vedení trestního řízení zásadním způsobem zasáhlo do jeho zdravotního stavu a hrozil mu vysoký trest odnětí svobody až v trvání deseti let. Žalobce dlouhodobě následně nemohl vůbec najít práci, neboť mu byla odebrána bezpečnostní prověrka a byl odstaven v armádě na podhradné místo. Nad rámec shora uvedeného právě v tomto projednávaném případě mu bylo kladeno za vinu jednání, které je obecně považováno za dchonestující a odpudivé zejména proto, že jeho objektem bylo dítě. Dalším případem, pokud jde o vyšší částky finančního zadostiučinění, které byly přiznávány, soud uvádí případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 12C 73/2014-207 ze dne 23. 5. 2016 následně toto rozhodnutí bylo podrobeno po podaném odvolání rozhodnutí Městského soudu v Praze vedeného pod sp. zn. 14Co 361/2016-256, který svým rozsudkem ze dne 25. 10. 2016 následně dospěl k závěru o adekvátnosti finančního zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání žalobce ve výši 100.000 Kč, daná osoba byla stíhána pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby s trestní sazbou šest měsíců až tři roky (tedy s trestní sazbou srovnatelnou s řízením posuzovaným), řízení trvalo po dobu jednoho roku a jedenácti měsíců, a žalobce byl zasažen výraznými dopady do stránky profesní, žalobce jako policista byl postaven mimo službu, taktéž se zásahy vedení trestního stíhání projevíly ve stránce soukromé, rodinné a řízení bylo značně medializováno. Soud uvádí i přes nutnost individualizace již zmíněnou shora, tyto případy jako případy určitého korektivu uvedl, aby dostal požadavku vyšších soudů na vysvětlení odůvodněnosti výše finančního zadostiučinění z tohoto titulu následně soudem přiznaného. Soud tedy uvádí, že má za to, že částka 400.000 Kč je částkou, která je adekvátní, vystihuje zcela specifika daného případu, zásahy do osobnostních sfér žalobkyně, povahu trestné činnosti, délku vedení trestního řízení proti žalobkyni, i veškeré dopady do osobnostních sfér včetně tzv. dvojího odsouzení žalobkyně a výkonu celého zákazu trestu činnosti i s ohledem na související další profesní dráhu žalobkyně. Částka 1.200.000 Kč se potom ve světle zmiňovaných obdobných rozhodnutí, které soud použil k nastínění výše částek, které jsou v rámci těchto nároků obecnými soudy přiznávány, jeví jako částkou nepřiměřeně vysokou a na daný případ dle názoru soudu nedopadající. Z tohoto důvodu proto soud ve výroku I. uložil žalované zaplacení částky 400.000 Kč s příslušenstvím žalobkyni, ve zbytku nároku potom pod výrokem II. žalobu co do částky 800.000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z titulu nezákonného rozhodnutí zamítl.

K nároku na náhradu nemajetkové újmy žádané z titulu **nesprávného úředního postupu** soud uvádí, že i tento nárok podrobil pečlivému přezkumu, opětovně uvádí zmiňovanou celkovou délku trvání řízení po dobu pěti let a osmi měsíců, když řízení probíhalo jedenkrát před soudem prvního stupně, třikrát před soudem druhého stupně a dvakrát před soudem nejvyšším a jednou před soudem ústavním, tedy celkem na čtyřech stupních soudní soustavy. Podrobný průběh samotného vedení trestního stíhání proti žalobkyni byl již zohledněn v části o dokazování, soud uvádí, že má za to, že není namístě jakkoli opětovně tento průběh trestního řízení popisovat, jak již uvedl shora, především poslední fáze řízení označená samotnou žalobkyní od 28. 4. 2009 do 22. 11. 2010, kdy krajský soud nově rozhodl až po této fázi zcela v souladu s právním názorem soudu dovolacího, je jednoznačně možné hodnotit jako průtah v řízení, za který stát odpovídá, neboť toto další řízení bylo vyvoláno zcela zbytečně, a to tvrdohlavostí Krajského soudu

v Ostravě, jak sám uvedl již Ústavní soud ve svém rozhodnutí, neboť Krajský soud v Ostravě nerespektoval závazný právní názor soudu dovolacího, který směřoval ke zproštění žalobkyně obžaloby a o tomto věc a řádně nerozhodl. Při úvaze o výši finančního zadostiučinění, které soud shledal namísto, soud uvádí, že vzal v potaz částku 15.000 Kč za rok trvání daného řízení (za první dva roky ve výši poloviční), a to s ohledem na zjištění existence nesprávného úředního postupu v daném řízení spočívajícím v průtazích řízení a nepřiměřené délce, neboť soud má za prokázáno, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval rozhodnutí soudu dovolacího vydané 11. 11. 2008 a krajským soudem 28. 4. 2009 bylo rozhodnuto v rozporu s tímto závazným právním názorem. Kdyby však Krajský soud v Ostravě respektoval tento závazný právní názor, již od tohoto data by žadatelka mohla obnovit svou praxi, dosáhla by včasného výmazu odsouzení z rejstříku trestů a tato skutečnost by se promítla i do jejího profesního, osobního života včetně zlepšení finanční situace. Soud, jak již uváděl v původním rozhodnutí, se zabýval taktéž tzv. porozsudkovou agendou, když v rámci provedení dokazování byly prokázány průtahy, pokud jde o výmaz v rejstříku trestů, který žalobkyně namítala, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že k tomuto výmazu z rejstříku trestů mělo dojít již ke dni 6. 2. 2010, ale k tomuto výmazu došlo, pokud jde o vykonání trestu zákazu činnosti a dále podmíněčného odsouzení žalobkyně, až rok poté, až v průběhu března roku 2011, když tato skutečnost byla stále v rejstříku trestů nesprávně označena ještě ke dni 17. 2. 2011. Z emailových zpráv ohledně komunikace příslušné pracovnice Okresního soudu v Novém Jičíně s pracovnící pověřenou vedením odboru evidence rejstříku trestů ČR má soud za prokázáno výmaz odsouzení ke dni 21. 3. 2011. Lze tedy dospět k závěru, že i tato porozsudková agenda výrazně ovlivnila průběh daného řízení, na které navazovala, a tedy minimálně průtah jednoho roku, pokud jde o předmětný výmaz zde soud jako nesprávný úřední postup zjistil. Celkově tedy základní částku za pět let a osm měsíců v základní míře 15.000 Kč za rok trvání daného řízení a za první dva roky v částce poloviční, soud shledal jako adekvátní v částce 70.000 Kč a tuto následně podrobil jednotlivým kritériím § 31a zák. č. 82/98 Sb. Soud nedospěl k závěru o nutnosti navýšení základní částky nad tento rámec, a to i za situace, že v daném případě šlo o řízení trestněprávní, soud však vzal v potaz především stupně soudní soustavy a celkovou náročnost skutkovou a právní, pokud jde o danou délku řízení a jeho posuzování. Za složitost řízení soud základní částku ponížoval o 30 %, když soud přihlédl především k citovaným počtům soudní soustavy, na kterých řízení probíhalo, tedy čtyři stupně soudní soustavy a taktéž opakovaná rozhodnutí, která zde byla vydána na jednotlivých stupních soudní soustavy, která do značné míry prodloužila dané řízení s ohledem na řádně uplatněné procesních návrhů účastníků. Soud dále ponížoval o 20 % základní částku finančního zadostiučinění s ohledem na jednání poškozeného, tedy žalobkyně, která třikrát podala námítky podjatosti soudkyně a jednou návrh na odnětí a přikázání věci, které následně nebyly shledány úspěšnými. Soud uvádí, že nikterak nezpochybuje právo žalobkyně využít veškerých procesních prostředků, které jí právní řád ČR umožňuje k podání námitek, řádných a mimořádných opravných prostředků, případně jiných návrhů, avšak právě jejich podání následně znamená nutnost soudů (většinou vyšších instancí) vypořádat se s těmito procesními prostředky v řízení uplatněnými a tedy žalobkyně musí počítat s tím, že právě vypořádání se s těmito procesními prostředky si vyžádá další časový prostor. Nejinak tomu bylo v tomto případě, když žalobkyně opakovaně, jak bylo v části o dokazování zmíněno, tyto námítky podala, stejně tak potom návrh na odnětí a přikázání věci, avšak tyto návrhy nakonec úspěšné nebyly. Pokud jde o další kritéria § 31a zák. č. 82/98 Sb. soud jako zásadní považuje kritérium významu předmětu řízení pro poškozenou. Z tohoto titulu soud navyšoval základní částku přiměřeného zadostiučinění, ke které dospěl shora o dalších 50 %. K tomuto navýšení soud dospěl jednak s ohledem na skutečnost, že v daném případě šlo o řízení trestněprávní, pro žalobkyni, která měla čistý trestní rejstřík, šlo o výrazný zásah do osobnostních práv žalobkyně, žalobkyně byla podrobena zákazu výkonu advokacie a taktéž nemohla vykonávat činnost konkursní správkyně, což byla jediná zaměstnání, která vykonávala, a především v souvislosti se specifiky daného řízení postiženými shora, má

soud za to, že význam předmětu řízení pro žalobkyni právě s ohledem na povahu trestné činnosti, která jí byla kladena za vinu a její souvislost s výkonem její profese, a taktéž s ohledem na skutečnosti ohledně dlouhého působení zásahů, ztrátu víry ve spravedlnost, kterou žalobkyně důvodně pocítovala a dobu, po kterou tyto zásahy pocítovala, je nutno tyto vzít v daném případě v potaz. Pokud jde o další kritéria § 31a zák. č. 82/98 Sb., tedy kritérium postupu orgánu veřejné moci během řízení, soud uvádí, že nikterak blíže z tohoto důvodu nenavýšoval ani neponižoval základní částku finančního zadostiučinění, neboť toto kritérium shledává průměrným. Po uvedeném krácení a navýšení, tedy lze dospět k závěru, že částka 70.000 Kč je částkou adekvátní k posuzovanému nároku, pokud jde o předmětný odpovědnostní titul nesprávný úřední postup soudu. I při tomto posuzování nároku soud vzal v potaz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012, které uvádí, že domáhá-li se poškozený zároveň nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu trestního stíhání, které neskončilo odsouzením a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřeně dlouho trvajícím řízení, není u druhého nároku namístě vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, neboť tato skutečnost je zohledněna v posouzení prvního z uvedených nároků, avšak soud s ohledem na nezvyšování původní základní částky, i přesto uvádí, že má za to, že právě význam předmětu řízení pro poškozeného je nutné v délce řízení zohlednit. Pod výrokem III. tohoto rozhodnutí proto soud uvádí, že nově stanovil částku finančního zadostiučinění žádaného z titulu nesprávného úředního postupu na částku 70.000 Kč včetně žádaného zákonného příslušenství, pod výrokem IV. potom další částku 80.000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodnou zamítal.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., když rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Celkově soud přiznával částku 101.265,- Kč za náklady řízení, které vznikly jednak samotné žalobkyni (té v částce 22.057,- Kč) a dále jejímu právnímu zástupci (ve výši 79.208,- Kč, vč. DPH). Konkrétně jsou náklady řízení činěny pokud jde o náklady samotné žalobkyně částkami 5.550,- Kč, 4.974,- Kč, 5.272,- Kč a 5.161,- Kč za cestovné vykonané žalobkyní osobním automobilem SUBARU IMPREZA RZ [redacted] se spotřebou zjištěnou dle doloženého velkého technického průkazu 12,5/7,0/9,0 l / 100km, benzín Natural 95, s paušální náhradou pokud jde o rok 2012 v částce 3,7 Kč/km a 34,9 Kč/l benzínu, když soud spočítal náhradu za vykonané cesty ve výši shora uvedených dvou údajů k ústním jednáním ke zdejšímu soudu 20. 9. 2012 a 13. 12. 2012 na trase Trojanovice – Praha a zpět a dále v roce 2013 k ústnímu jednání 14. 3. 2013 na téže trase (s paušální náhradou 3,6 Kč/km a 36,10 Kč/l) a dále k ústnímu jednání 17. 1. 2017 na trase Havířov – Praha a zpět, 770 km (s paušální náhradou 3,9 Kč/km, 29,50 Kč/l) a dále ve výši náhrady za ubytování žalobkyně 12. 3. a 13. 3. 2013 v částce 1.100,- Kč, kterou žalobkyně taktéž doložila příjmovým pokladním dokladem ze dne 14. 3. 2013 Penzionu [redacted]

Pokud jde o náklady vynaložené na právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb. a vzniklé právnímu zástupci žalobkyně, přísluší mu náhrada za celkem 8 úkonů, pokud jde o úkony spočívající v náhradě nákladů právního zastoupení žalobkyně a cestovného do rozhodnutí zdejšího soudu prvním rozsudkem, a to za přípravu a převzetí věci, podání žaloby, 3 x účast u ústního jednání, písemná podání k soudu 15. 5. 2012, 7. 12. 2012 a 15. 3. 2013, a za dalších 9 úkonů právní služby - odvolání žalobkyně doručený soudu 15. 8. 2013, doplnění odvolání žalobkyně z 26. 9. 2013, vyjádření žalobkyně k odvolání žalované ze dne 26. 11. 2013, účast zástupce žalobce na jednání před odvolacím soudem 28. 11. 2013, dovolání žalobkyně ze 13. 3. 2014, podání ústavní stížnosti z 27. 10. 2015, účast u ústního jednání zdejšího soudu dne 17. 1. 2017 a 11. 4. 2017 a vyjádření žalobkyně ze 16. 3. 2017, v odměně za jeden úkon právní služby podle § 7 a 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhrada advokátu za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši á 3.100 Kč, a režijní paušály k týmž úkonům dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, dále soud přiznal doložené cestovné zástupcem

žalobce za jízdné 220 Kč z 13. 12. 2012 vykonané Student Agency s. r. o. na trase Olomouc Praha, 13. 12. 2012, ve výši 220 Kč ze dne 14. 12. 2012 vykonané na trase Praha, Pardubice hlavní nádraží, Zábřeh na Moravě, ve výši 35,- Kč za místenku z Prahy do Olomouce dne 20. 9. 2012, částku 220 Kč na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc ze dne 20. 9. 2012, 4 x jízdenka á 24 Kč jízdné MHD po Praze, když tyto byly doloženy SMS zprávami ze dne 20. 9. 2012, jízdné 414 Kč vykonané na trase Olomouc hlavní nádraží, Zábřeh na Moravě, Pardubice hlavní nádraží ze dne 21. 9. 2012, dále jízdné 220 Kč ze dne 14. 3. 2013 vykonané na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc – hlavní nádraží doložené jízdenkou Českých drah a dále jízdné ve výši 270 Kč doložené jízdenkou Českých drah na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc hlavní nádraží ze dne 14. 3. 2013. Další jízdné bylo vykonáno MHD po Praze v částkách 2 x 32 Kč doložené taktéž jízdenkami z téhož dne a dále bylo účtováno jízdné ve výši 288 Kč doložené jízdenkou a místenkou Českých drah na trase Zábřeh na Moravě, Pardubice dne 15. 3. 2013. Zástupce žalobce dále doložil jízdenku na vlak cestu v trase Olomouc Praha a zpět ze dne 17. 1. 2017, a to v částce 446 Kč, jednosměrnou jízdenku ve výši 220 Kč a dále místenku 70 Kč. K ústnímu jednání konaného u zdejšího soudu dne 11. 4. 2017 žalobce žádal náklady advokáta na trase Olomouc Praha a zpět, cestovné automobilem dle přiloženého velkého technického průkazu automobilu SPZ [REDAKCE] na trase celkem 560 km, 5,10 Kč za 1 km, když tyto náklady celkově činí částku 2.878,- Kč. Taktéž zástupci žalobce soud přiznal náhradu promeškaného času za cestu advokáta ke dvěma soudním jednáním na trase Olomouc Praha a zpět, celkem 10 započatých půlhodin za jednu cestu, tedy dohromady 20 započatých půlhodin á 100 Kč ve výši 2.000 Kč, když všechny tyto úkony a náhrady přiznával včetně 21 % řádně doloženého DPH advokáta, celkově tedy náklady za právního zástupce žalobkyně činí částku ve výši 79.208,- Kč. Celkově tedy náklady žalobkyně a jejího právního zástupce činí částku 101.265,- Kč.

Lhůta k plnění ve věci samé i ve výroku o náhradě nákladů řízen byla stanovena ve lhůtě delší v trvání 15 dnů s ohledem na organizačně-technické možnosti žalované plnit dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. část věty za středníkem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **15 dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 11. dubna 2017

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
soudkyně